

SJ20150305125927388 [DOR11427621].TXT

Fra: Center for Planter & Landbrugslov (NaturErhvervstyrelsen)
Sendt: 18. februar 2015 10:37
Til: Merete Buus (NaturErhvervstyrelsen); Pia W. Rasmussen
(NaturErhvervstyrelsen);
Pernille Eva Agerskov (NaturErhvervstyrelsen)
Emne: VS: Høringssvar om frøpolitik

Med venlig hilsen

Lis Spo
Kontorfuldmægtig | Planter & Landbrugslov | Center for Planter & Landbrugslov
+45 45 26 38 21 | lsp@naturerhverv.dk

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri NaturErhvervstyrelsen |
Nyropsgade 30, 1780
København V | Tlf.+45 33 95 80 00 | mail@naturerhverv.dk | www.naturerhverv.dk

Oprindelig meddelelse-----

Fra: Jens Juhl [mailto:slotsherrens@gmail.com]
Sendt: 17. februar 2015 20:45
Til: Center for Planter & Landbrugslov (NaturErhvervstyrelsen)
Emne: Høringssvar om frøpolitik

Høringssvar om Europa-Parlamentets og Rådets forordning om produktion og
markedsføring af
planteforneringsmateriale

Økologisk Landsforening har udarbejdet en detaljeret gennemgang af forordningens
tekst, og vi
støtter disse bemærkninger. Vi ønsker at uddybe ønsket om, at man som bruger af
planteforneringsmateriale frit skal kunne vælge, om man ønsker den kvalitet, som
sikres i
certificeringssystemet, eller om man ønsker en anden kvalitet og dermed frasiger
sig
certificeringen.

Forordningen bygger ligesom den eksisterende lovgivning på den grundregel, at
alt
planteforneringsmateriale skal certificeres for at blive markedsført (Artikel
11), og at
planteforneringen kun kan certificeres, hvis planterne tilhører en på forhånd
godkendt sort
(Artikel 14). De tekniske, økonomiske og bureaukratiske forhindringer for at
kunne certificere
planteforneringsmateriale i Europa begrænser udbuddet og diversiteten af
planter, og skaber og
har skabt alvorlige problemer for innovation og diversitet i fødevarerektoren,
hvilket er skadeligt
for udvikling og indtjeningspotentialer. Som brugere af systemet har vi oplevet,
at det på mange
områder ikke har fungeret, eller har fungeret uhensigtsmæssigt. Sorter anvendt i
økologisk
landbrug eller i private haver er ikke værdiafprøvet under de forhold, de bliver
anvendt i, og
værdiafprøvnningen giver således derfor ikke sikkerhed for deres dyrkningsværdi.
Udnyttelse af
gamle plantesorter og bevarelse af dem i et levende landbrugsmiljø (in situ) er
ikke eksisterende,
eller udføres kun i kraft af civil ulydighed mod en lovgivning, der ikke lever
op til internationale
forpligtelser for plantegenetiske ressourcer. Vi er derfor ikke enige med de
firmaer, der i
forbindelse med høringen har udtalt, at det hidtidige system har været
velegnet. Det har
kun været velegnet for ganske få firmaer, som har en national dominerende

position på
markedet.

Systemet med obligatorisk certificering fungerer til masseproduktionen i europæisk landbrug, men er ikke egnet til afgrøder med speciel anvendelse og kvalitetsparametre som smag, forskellighed, variation, kulinarisk kvalitet, naturlige indholdsstoffer, lokale sorter osv. Systemet stiller de samme certificeringskrav til alt planteformeringsmateriale, uanset at disse krav er udviklet til og kun egner sig til storskala industriel landbrugs- og fødevarerproduktion.

For at råde bod på de skader, som det obligatoriske certificeringssystem gør på innovation og diversitet i fødevarersektoren, er der i forslaget til forordning indført nogle undtagelser om heterogene sorter (Artikel 14.3), nichesorter (Artikel 36) og gamle sorter (Artikel 57). Samtidig er der økonomiske og administrative lettelser til små virksomheder. Vi hilser i høj grad disse undtagelser og lempelser velkomne, da de ser ud til at reducere den skadelige virkning af det obligatoriske certificeringssystem i forhold til den eksisterende lovgivning. Dog mener vi, at man i forbindelse med reformen af lovgivningen burde tage skridtet fuld ud og tillade alt planteformeringsmateriale, der ikke er beskyttet af ophavsret og som ikke kan have negativ betydning for spredning af planteskadegørere. Det er svært at gennemskue, hvor frit markedet indenfor undtagelserne bliver, bl.a. fordi en del er henlagt til delegerede aktstykker, som endnu ikke er fastlagt, men enten bliver det meget frit, hvorfor forordningen ligeså godt kunne opgive den obligatoriske model, eller den bliver mere restriktiv, hvilket vil videreføre de negative konsekvenser for fødevarerinnovationen og for udnyttelse af plantegenetiske ressourcer.

En lovgivning, som bygger på, at alt er forbudt med mindre det er godkendt med bureaukratiske og økonomiske begrænsninger sigter alene på at beskytte de store firmaer, og er til skade for udvikling af nogle af de vigtigste trends indenfor fødevarerområdet, eksempelvis Det Nye Nordiske Køkken, økologi, og bevaring og udnyttelse af plantegenetiske ressourcer.

Der ligger et stort potentiale i at sikre og producere andet end ensartede bulkvarer. Ensartethed har været mantraet gennem en lang årrække og udviskning af forskellighed har været den dominerende kvalitetsparameter gennem årtier. Denne tankegang videreføres af forslaget til ny forordning. Men for den lange række af kokke, fødevarerproducenter, landmænd, forskere og forbrugere, der mener at kvaliteten ikke ligger i ensartethed, er det afgørende, at der er mulighed for fri udfoldelse, og herunder at der bliver fri adgang til alle råvarer/planteformeringsmateriale i form af nye, anderledes og gamle plantesorter. Den kvalitetsgaranti, som certificering af planteformeringsmateriale giver, er kun til gavn for masseproduktionen, som kan og allerede bliver finansieret af licenser fra plantenyhedsbeskyttelse, og den vil ikke blive forringet af, at der eksisterer et parallelt marked for ikke certificeret materiale. Måske snarere tværtimod.

Gratistjenester og open access indenfor musik, geodata og computersoftware har udløst kreativitet og innovation og tilsvarende kunne forventes indenfor planteområdet, hvis det blev tilladt. En obligatorisk certificeringsordning for alt planteformeringsmateriale vil være ude af proportion med formålet. Lignende restriktive krav finder ikke anvendelse i andre sammenlignelige sektorer i samfundet, hvor der er ønsker om tilsvarende forhold. Eksempelvis kræver litteratur, kunst og musik ikke godkendelse fra Kulturministeriet for at blive udgivet som rock, klassisk eller hip hop, selvom der indenfor denne sektor er de samme problemstillinger omkring rettigheder. På samme måde er planter, frø og mad kulturelle kreationer, der er blevet dyrket og udvikle i generationer gennem 10.000 år, og som ikke egner sig til bureaukratiske restriktioner.

Da den obligatoriske certificeringsmodel således er ude af proportion med forordningens formål om forbrugerbeskyttelse, er den efter vor opfattelse i strid med Lissabontraktatens krav om proportionalitet i forvaltningen, da en frivillig mærkningsordning ville kunne give den samme forbrugerbeskyttelse. Certificeringssystemet sikrer, at kun sorter der opfylder kravene kan certificeres, og dermed kan ikke alle sorter certificeres. Det obligatoriske certificeringssystem begrænser dermed erhvervslivets muligheder for at udvikle sig indenfor visse områder af fødevarer- og landbrugssektoren. Dette giver aftagerne en sikkerhed for kvaliteten af certificeret materiale, men det er ikke i almenhedens vel at forbyde materiale, der besidder en anden kvalitet. Dermed er et obligatorisk certificeringssystem i strid med Grundlovens §74, og denne uhensigtsmæssighed kunne løses ved et frivilligt certificeringssystem.

Med hensyn til rettighedsbeskyttelse vil ophavsrettighedshaveren af planteformeringsmateriale kunne beskyttes som (forsknings), litterære og kunstneriske værker er beskyttet af ophavsretsloven eller lignende lovgivning, og kan ikke legitimere begrænsninger på materiale, der ikke er nyhedsbeskyttet.

Selv om forslaget til ny forordning af planteformeringsmateriale på nogle områder er en forbedring i forhold til den nugældende lovgivning, mener vi, at den grundlæggende fortsat er skadelig for fødevarerinnovation og forretningspotentialer for dette, og for bevarelse og udnyttelse af plantegegenetiske ressourcer. Vi finder det afgørende at forskellige tilgange til planteforædling kan eksistere side om side. Ønsker man at ændre lovgivningen finder vi det helt afgørende, at man benytter lejligheden til at få etableret en holdbar løsning, så der ikke råder tvivl om, at den værdifulde innovation, som forskere, jordbrugere og græsgrødder udøver, kan understøttes af, at det ikke-certificerede materiale lovligt kan handles og udveksles.

Med venlig hilsen